

EDA BİLDEK

HEZARFEN AHMET ÇELEBİ

UÇURTMA MÜZESİ ve HEZARFEN'İN KANATLARI

BİYOGRAFİK ROMAN

GENÇ HAYAT

Gökyüzünün üzerine bir tül gibi çekilmiş bulutların arasından görülüyordu Ay. Yıldızlar onun etrafındaki bulutların üzerine bir salıncağa oturmuş gibi dizilmişlerdi.

Bir masal anlatmaya başladı Ay, yıldızlara.

Zühre yıldızı merakla sordu Ay'a;

'Nedir anlatacağın masalın ismi?' diye.

Ay, yaslandı bulutların göğsüne. Dudaklarını aralayiverdi. Bir şarkı mırıldanır gibi fısıldadı hikâyesinin adını:

'Hezarfen'in Kanatları' diye.

Zühre yıldızı kaldırdı kaşının birini ve dedi ki:

'Hiç daha önce böyle bir kuş işitmedim.'

Ay, bilge bir gülüş takındı yüzüne. Yanıtladı gökleri süsleyen

Zühre'yi:

'Bir kuştan söz etmiyorum, size. Yeryüzünün canlılarından olan bir insandan söz ediyorum. Öyle ki, kuşlara özenmiş. Kanat takıp göklere yükselmiş.'

Yıldızlar birbirlerine yanaşıverdiler. Zühre sözcü yıldız olmuştular aralarında. Dokundu Ay'ın ışıldayan omzuna:

'Durma söz et ondan, nasıl kanatlanıvermiş?' diye sordu.

Ay, anlatamaya başladı.

Uyumadılar sabahlara kadar.

KUŞLARIN KANATLARI

Sultanları ölünce kentin üzerinde yas bulutları dolaştı. Ümitsiz bir savaşı kaybedeceği en baştan belli olan sultanın ölümü beklenen bir olaydı. Onun yerine yeni padişah tahta oturdu. Bütün ömrünü sarayın gölgesi altında geçirmek yaratılmış tüm sultanların kaderiydi. Sarayda bunlar olurken köyün gizemli ama küçük hayatının içerisinde Cevher marangozhanesinde ağacı işlemeye itina gösteriyordu. Bütün ömrünü yarılmış Cevher İsmail'e ne olduysa bütün halk onu konuşur olmuştu. Ağaç cismini tezgâhına koydu. Çırağına anlattığı hayali ile kanat yapmaya çalışıyordu.

Her gün hep aynı hayal ile uyur ve uyanır olmuştu. Bütün zanaat ustalarının dillerinden tüm köye Cevher'in söyledikleri yayılır olmuştu. Cevher kendisine deli denilmesine dahi aldırış etmeden haykırıyordu.

– Bugün olmazsa yarın ama muhakkak uçacağım.

Halk onun aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştı. Muhakkak tedavi edilmeliydi. Hiç insandan kuş olur muydu? Cevher İsmail zanaatını bırakıp deli bir sevdanın peşine düşmüştü. Bu hem çok günahı. Yaradılışımıza da tersti halka göre. Cevher ise kimseyi duymuyordu. Marangozhanesinde neredeyse tüm işini aksatıyor ve hayal ettiği kanatları yapmak için çaba-lıyordu. Yanına aldığı çırağı ustasına oldukça hayrandı. Onu

gözlemleyerek ne yapıyorsa aklına kalbine yazmaya başlamıştı. Ustasının anlattığı hayalini öyle çok benimsemişti ki küçük kalbine bir tohum gibi serpilmişti kuş olmak. Kanatlarını açarak gökyüzünde bir turna gibi uçabilmek...

Çırağı, ustasını süzerek sordu:

– Ustam size niçin çok iyi bir hattat diyorlar?

Cevher yapmak istediği kanatlardan gözlerini çırağına kaldırarak:

– Ben yazı sanatını öğrenmiş kabiliyetli biriydim, evlat.

– Peki, o zamanlarda uçmak istiyor muydunuz?

Göğsü yerinden çıkacakmış gibi derin derin nefes aldı. Ne vakit uçmayı hayal etse hep böyle oluyordu. Beslediği kuşlara göz ucu ile bakarak:

– Ben kendimi uçmayı hayal ettiğim günden itibaren yaşamış sayıyorum evlat!

Çırağın gözleri ışıldamıştı. Nişabur'a eğitim ve öğrenim noktasında hizmet eden bu kadar değerli bir adamın bu marangozhanede neden vakit geçirmeye çalıştığını anlamaya çalıştı. Ondand ne öğrense kazançtı kendisi için bir soru daha sordu:

– Uçabileceğimize inanıyor musunuz, ustam? Herkes sizi konuşuyor. Uçmanın mümkün olmadığını söylüyorlar.

Elindeki işi bırakıp küçük çırağına yöneldi ve:

– Herkes ne biliyor ki? Uçacağım ben! Herkes kanatlarımı konuşacak, dedi.

Sonra kafesin içindeki kuşları alıp kanatlarını açtı. Küçük çırağına:

– Dokun bakalım, ne kadar yumuşak, şeffaf değil mi? Uçmak için işte böyle kanatlara ihtiyacım var, dedi.

Küçük çırak kanatlara dokunurken tıpkı ustası gibi heyecanlanıyordu. Ondan zanaat öğrenmek için yanına geldiği ilk günden itibaren kuşlara, uçmaya heves eder olmuştu. Rüyalarda bile kendisini ya kuşların sırtına binmiş ya da kuş olup uçarken görüyordu.

Kuşlar gökyüzüne yükselirken:

– Görüyor musun, nasıl güzel kanat çırpıyorlar. Ahh, ne muhteşem! Bak gökyüzü harekete geçti. Bulutlar da onların kanatlarıyla hareket ediyorlar, dedi.

Çocuk da ustasına eşlik ederek:

– Görüyorum, çok güzel! Ben de rüyalarımda kendimi hep uçarken görüyorum ustam. Biliyor musunuz, bende tıpkı sizin gibi uçmak istiyorum, dedi.

Cevher bu küçük çocuktan umutluymdu. Kimseciklerin kendisine inanmadığı bugünlerde bu çocuk ona nasıl da gönülden inanıyordu. Bunun için bile çırağına çok şey borçluymdu. Küçük çırağına dönerek:

– Sen sen ol evlat, kimsenin hayallerini çalmasına izin verme! İnandığın şeyi yap, olur mu? dedi.

Çocuğun gözleri bir kez daha ışıldadı. Ustasına merakla sordu:

– Tamam ustam. Uçuşunuzu ne zaman yapacaksınız?

Göklere bakarak yanıtladı çocuğu:

– Haftaya yapacağım. Şu aşağıdaki caminin minaresinden kanatlanacağım.

– Ben de gelebilir miyim? Sizi izlemek istiyorum.

– Gelebilirsin tabii ki de. Hem herkese duyurdum. Gelen herkes gözleri ile şahitlik edecek gökyüzünde kuş gibi kanatlanışına.

Sonra çocuğun yüzünü okşadı:

– Biliyor musun, Ahmet!

– Neyi efendim?

– Bu dünyada benden başka hiçbir insanın yapmadığı bir şeyi yapacağım. Kanat takarak uçacağım. Bu insanlığın ilk uçan adamı olacağım. Ahiret için de kimsenin yapmadığı bir işi yapacağım uçacağım.

– Efendim, siz ilk uçan insan olacaksınız. Ben de ikinci olacağım, dedi Ahmed.

* * *

Ahmet hazırlanıp heyecanla ustasının uçuşunu izlemek için evin avlusuna çıktı. Anne ve babasını avluda görünce:

– Siz gelmiyor musunuz? diye seslendi.

Babası:

– Nereye? diye sordu.

– Nereye olacak babacığım ustam bugün caminin minaresinden uçacak. Onun uçuşunu izlemek için köy halkı toplanacaktı. Ondan söz ediyorum.

Annesi kahkahalar atarak:

– Cevher İsmail aklını kaçırmış olmalı. Onca ilim öğren ve öğrenci yetiştir sonra da akıl almaz iddialar da bulun. Yazık ona üzülüyorum, dedi.

Ahmet üzülmüştü. Annesi nasıl böyle düşünebiliyordu ki? Zor olabilirdi ama asla imkânsız değildi. Kuşları bunca seven ve gökyüzüne gözlerini diken bir gönül nasıl olur da kuş olup kanatlanmaz diyordu. Kendi kendine mırıldandı ‘Ben ustama inanıyorum’ dedi.

Ne de olsa aylarca yanında çıraklık etmişti. Onu hiç yalan söylerken görmemişti. Ne diye insanları aldatsın ki! Koskocaman adamdı. Hem ustası demiyor muydu 'İnsanlar her zaman yeni oluşumları eleştirirler. İnsan beyninin genişliğini ve kıvraklığını hesap etmezler. Her şey insanlar için. Hem Allah'ın kitabı muazzam bilgiler veriyor. Ona ilim almak için bakan her şeyin şifasını bulur' diye. Zaman ilerledikçe saatin yaklaştığını fark etti. Acele etmeli ve bu muhteşem ana tanıklık etmeliydi.

Anne ve babasına dönerek:

– Siz bilirsiniz, ben ustamın yanına gidiyorum, dedi.

Caddeleri koşarak ustasının evinin hemen yanı başındaki caminin önüne geldi. Nefes nefese kalmıştı. Arkadaşlarının kendisine seslenmesine bile aldırmadı. Her şey ustasının hesapladığı gibi olursa birazdan gökyüzü muhteşem bir uçuşa tanıklık edecekti. Tüm köyün de çenesi kapanacaktı. Ustası onu görünce sarıldı. Kanatlarını birazdan takıp minareye çıkacağı ve her şey hesapladığı gibi olursa gökyüzüne kanatlanacağı söyledi. Ahmet korkuya kapılmıştı. Cevher İsmail'i çok seviyordu. Ona:

– Ya ters giderse ne olacak? diye sordu endişeyle.

– O zaman belki de bir daha denemek gibi bir şansım olmayabilir. Ama yaşarsam tekrar deneyeceğim, dedi.

– Başarısızlık vazgeçmek için yeterli değil midir?

– Hayır evlat! Unutma dereye yüzebilmek için bile birkaç kez boğulma tehlikesi geçirirsin. Ama korkuna yenilmezsen denemeye devam eder çırpına çırpına öğrenirsin, dedi.

Ahmet etrafa baktı. Herkes meraklan da olsa toplanmıştı. Kalabalığın arasında anne ve babasını görünce sevindi. Annesi kalabalığın arasından kendilerine doğru bakıyordu. Kadın oğluna ve ustasına bakarak eşine söyleniyordu:

– Çocuğu çırak olarak verecek başka zanaatkâr mı bulamadın? O da uçmaya heves edecek. Baksana nasıl da gözleri ışıldayarak uçuşu bekliyor, dedi.

Adam ise kaygılı bir şekilde yanıtladı hanımını:

– Nereden bilebilirdim ki hanım? Onun gibi ilim tahsili yapmış yetenekli bir insandan daha iyi bir usta mı bulacaktım? Ne olduysa son dönemlerde oldu. Herhalde bir hastalığa tutuldu. Aklını yitirdi.

Kalabalığın arasından sesler yükselmeye başladı:

- Hey gördünüz mü yaptığı kanatları takıyor.
- Baksanıza bir kuş gibi kanat yapmış kendine.
- Vazgeçmeyecek, gerçekten uçmayı deneyecek.
- Hey minareye doğru yöneldi.

Sesler gitgide yükselmeye başlamıştı. Büyük bir bekleyiş ve heyecan vardı. Kimse onun uçuşmasına ihtimal vermese de herkes meraktan toplanmıştı. Bitip tükenmek bilmeyen bir merakın ortasında minareye geldi. Hemen ardında çırağı Ahmet duruyordu. Daha fazla onu ne durdurabilirdi ki? Uçacaktı. Ahmet de herkes gibi nefesini tuttu. Ustası ile vedalaştı. Sonra kenara çekildi. İsmail Cevher gökyüzüne karşı bağıryordu:

– Uçacağım, uçacağım!

Kuşlar onu izlemeye koyuldu. O gökyüzüne bakıp birkaç nefes çekti ciğerlerine. Sonra salıverdi gökyüzüne. Birazdan bulutlarla buluşacağını hayal etti. Gözleri yüreğinden gelen heyecanla parıldıyordu. Kollarını bir kuş gibi açtı. Yükseklikten kendini bırakmak için yöneldiğinde kanatları açılmış bir kuş gibi görünüyordu. Denizleri, çölleri, dağları düşündü. Balıkları, atları, ceylanları ve kuşları düşündü. İlk uçan insan olmayı hayal etti. Burnuna dağların zirvelerinden kekik kokuları

ulaştı. Hayali için kendini boşluğa bıraktı. Bir kuş gibi kanatlarını sağa sola bükerek ve olabildiğince açarak denge kurmaya çalıştı. Rüzgâr ve kanatları istediği doğrultuda olursa uçuşu mümkündü. Birazcık yükseldi. Bir müddet havada kaldı. Herkes bağıırıyordu:

– Uçuyorrrr!

Ahmet de nefesini tutmuş izliyordu. Ama çok geçmeden dönemin hat ustası, ilim bilgini Cevher İsmail yere çakılmıştı. Hayali yarım kalmıştı. İnsanlar ardından 'Kendine yazık etti' diyordu. Ahmet ustasının ölümüne gözyaşı dökerken kuşların kanatlarını okşuyor ve ustasının mezarı başında ona sesleniyordu:

– Söz veriyorum, ustam. Sizin hayalinizi gerçekleştireceğim. Mutlaka uçuş denemeleri yapacağım. Başarana kadar denemekten vazgeçmeyeceğim. Bana da inanmayacaklar biliyorum. Ama ilk uçan insan olacağım. Bana soran herkese uçuyor olmamın ilhamı ustam Cevher İsmail diyeceğim. Hem de öyle büyük bir kalabalığın karşısında yapacağım ki büyük Osmanlı topraklarının olduğu Devlet-i Aliyye-i Osmaniyye'nin sınırlarının gözbebeği İstanbul'a gideceğim. Oradan kanatlanacağım gökyüzüne.

Anne ve babası onun alıp evlerine dönerken onun gözleri ağlamaktan sıırıslıklamdı. Hep aklında ustasının kanatları ve uçuşu vardı. O gece ustasının minareden kendisini bırakıp gökyüzünde bir kuş gibi uçuşunu gördü. O gecenin sabahı ustasının olmadığı bir zamana uyanıverdi. Bu olayın üzerinden beş ay geçmişti ki ailece İstanbul'a göç etme kararı alınmıştı. Babası tüccardı ve artık İstanbul'da yaşayacaklarını anlatmıştı kendisine.

Bütün aile yollara düşmüşlerdi. Büyük bir heyecanla büyük ve korkusuz padişahların olduğu Osmanlı topraklarının baş şehrine geliyorlardı. Onun için her şey bambaşka olacaktı. Bunun hayalini kurarak sevinç içindeydi. Ustasını ise hiç unutmuyordu. Yolculuk boyunca annesinden kuşlara dair hikâyeler dinleyip durdu. Sonra gece gökyüzündeki yıldızları, gündüzleri bulutları süzerek yolculuğu geçirdi. İçinden kuşlarla konuşuyordu. Sanki kuşlarla arasında bir dostluk kurmuştu. Yaştlarından daha dalgın ve daha düşünceliydi.

Aklında hep kuşlar gibi kanatlara nasıl sahip olabilirim fikri vardı. Uçuş için doğru yer ve yükseklik ne olabilir diye düşünüyordu. Sonra rüzgârın yönü önemli miydi diye düşünüp duruyordu. Tüm bunları düşünüp duran ustası nerede hata yapmıştı acaba? Bunların cevabı olmalıydı. Sonunda İstanbul'a gelmişlerdi. Bahçeli bir eve yerleşerek yeni hayatlarına başlıyorlardı. Ahmet kimi zaman babasıyla zanaat öğreniyor ve ona işlerinde yardım ediyordu. Evlerinin avlusunda kuşlar yetiştiriyordu. Kuş sevdası anne ve babasının gözünde ustasından kalma bir hevesti. Ama Ahmet için bu hevesten daha büyük bir hayaldi.

Avlunun bir köşesine oturarak kuşlarla konuşmaya başladı. Kimi zaman sokakta ve avluda kanatlarını bir turna gibi açıyor ve kuşların gökyüzünde yaptıkları hareketleri yaparak uçuyormuş gibi hissediyordu. Arkadaşları ile konuşurken onlara:

– Bir gün kuşlar gibi olacağım, diyordu.

Hiçbiri bir şey anlamıyordu. Ama İstanbul'da bile Cevher İsmail hakkında konuşulduğunu işitiyordu. Ustası belki isteğini gerçekleştirememişti ama her yerde adı konuşulur olmuştu. İlk uçmaya merak salan insan olmuştu. Ahmet bununla övünüyordu. Böylelikle seneler akıp geçiyordu.

GİZEMLİ KİTAP

Nahl eline aldığı belgeleri inceleyip durdu. Önünde duran arşivler geçen yılki uçurtma festivalinin katılımcılarına aitti. Üstelik her ülkeden katılım yapanların adresleri, isimleri mevcuttu. Kendi okulları içinde ilk yirmiyeye kadar giren herkesin hikâyesi ve uçurtma tasarımı da vardı. Günlerce bu isimleri araştırdı. Uçurtma festivaline katılan çocukların hikâyelerini okuyup durdu. İçinden ilginç bir hikâye bulmak istiyordu. Cezayir'in en iyi yazarlarından biriydi. Bir yolunu bulmalıydı. Aklında hep Hezarfen Ahmet Çelebi vardı. Tarihte yaşamış ve uçmayı başarmış bu ismi yeniden canlandırma heyecanı ile onlarca bilginin içerisinde dönüp durdu.

Oysa hiçbir hikâye onu etkilememişti. Bugün de aradığı hikâyeyi ve çocuğu bulamamıştı. Kendi kendine homurdanmaya başladı:

– Bu ne iştir anlamadım. Koskoca bir uçurtma festivaline seçilen çocukların özel bir hikâyesi olması gerekmiyor mu? Maksat sadece gökyüzünde milli uçurtmalar uçurmak mı?

Sonra elindeki bilgilerle dolu belgeleri masanın üzerine fırlattı. Ayağa kalkarak pencereye doğru gitti. Gökyüzüne bakıp iç geçirdi. Masmavi bulutların arasında bir kuş gibi süzülen bir çocuk hayal etti. Kendi kendine mırıldandı:

– Dedem Hezarfen'in değeri bilinmedi diyordu. Haklıymış. Türk çocukları içinde bile onu bilen bir çocuk bulamadım. Nasıl olur da onu hayal etmezler.

İçeriye küçük kız torunu Nas geldi. O da tıpkı dedesi gibi hikâyelere, masallara oldukça meraklıydı. Henüz çok küçüktü ama kimi zaman dedesinin yanına oturur ona hayal ettiği hikâyeleri anlatıp dururdu. Nahl ise torunundan aldığı ilhamla yazıp dururdu. Onun büyüyünce yetenekli bir yazar olacağını düşünüyordu. Bu yüzden her fırsatta ona:

– Bütün kitaplarımı sana bırakacağım, diyordu.

Küçük kız dedesinden işittiği bu sözlerle öyle mutlu oluyordu ki onun boynuna sarılıp sevinç çılgınlıkları atıyordu. Çelebinin seyahatnamesinde kısaca söz edilip unutulmuş bir bilgiye çok ilgi duyuyordu. Nahl torununa anlattığı bu hikâyeyi kendi dedesinden duymuştu. Dedesi de büyük dedesinden dinlediğini, Hezarfen kendi ülkelerine sürülerek geldiğinde çok üzgün ama bir o kadar mutlu olduğunu söylemişti. Bu isim o kadar etkilemişti ki aileyi, her birinin kuşaktan kuşağa anlattığı masalı olmuştu Hezarfen. Şimdi Nahl bir adım daha öteye gidiyordu. Uçurtma festivalinde aradığı kahramanın Hezarfen'den ilham alarak uçurtmasını tasarlamasını ve tüm dünyaya onu duyurmasını istiyordu.

Akılınca hep aynı şeyi düşünüyordu. Diyordu ki:

– Tamam eski çağlarda ürkütücü geldi anlamadılar. Ama şimdi dijital çağdayız. Makinelerin insanların yerine iş yaptığı, dünyanın bir ucundan diğer ucuna internet üzerinden haberleşmenin olduğu ve uçağın üretildiği bir dünyada neden hâlâ şüphe duyuyorlar ki? Hem Çelebi niçin böyle bir konuda abartma ihtiyacı duysun? Koskocaman sultanların haberciliğini yapmış, yazarlık yapan, sayısız dil bilen, dünyayı karış

karış gezmış Çelebi'ye haksızlık bu. Ben bu hikâyenin peşini bırakmayacağım.

Küçük kız dedesinin arkasından yaklaşarak elindeki şerbetle birlikte:

– Dedeciğim ben geldim, dedi.

İhtiyar adam onu görür görmez sevinçten yüzü aydınlandı. Torununun yüzünü öpüp saçlarını okşayarak belgelerin bulunduğu yere geçip oturdular. Bir müddet sohbet etti küçük torunuyla. Nas dedesinin aylardır çok yoğun olduğunu görüyordu. Her gün az kalmıştır diye düşünse de bu yoğunluk azalmıyordu. Üstelik ihtiyar adam yorgunluğunun içinde gerginde olmaya başlamıştı. Küçük kız dedesine:

– Seni çok özledim dedeciğim, dedi.

Adam birden bir bu tarz cümleler duymaya alıştı torunundan. Ama buna rağmen onun yüzündeki hüznü görünce endişelenerek sordu:

– Niçin üzgün duruyorsun kızım? Hem her gün aynı evde yaşıyoruz. Birlikteyiz ya!

– Birlikteyiz ama artık benimle yürüyüşlere çıkmıyorsunuz. Dağ tepe dolaşıp yazmaktan söz etmiyorsunuz. Hikâyeler anlatmıyorsunuz.

İhtiyar adam torununu üzdüğü için üzüldü. Hemen ona:

– Tamam, yine yürüyüşlere çıkarız. Hikâyeler anlatırım. Yazmaktan söz ederiz. Sen de bana suratını asmazsın tamam mı? diye sordu.

Kız hemen dedesinin boynuna sarılıp:

– Tamam, dedi.

Daha sonra masanın üzerindeki dosyaları ve uçurtma görsellerini gördü. Heyecanla:

– Aaaa bunlar uçurtmalar! Burada ne işi var dedeciğim? diye sordu.

Adam yeniden kahramanını bulamadığını anımsadı. Torununa anlatmaya başladı:

– Yeni bir hikâye yazmaya çalışıyorum çocuğum.

Kızın gözleri heyecanla açıldı. Hemen merakla sordu:

– Peki, başladınız mı dedeciğim?

–Hayır! Henüz aradığım hikâyenin kahramanını bulamadım.

– Kahramanını bulamadınız mı? Dedeciğim bu çok basit ki! Siz demiyor muydunuz, yazabilmek için önce hayal edeceksiniz. Hayalleriniz size doğru kahramanı fısıldayacak, diyorsunuz. Niçin hayal etmiyorsunuz ki?

İhtiyar adam, torununun yaşından büyük ciddiyetle konuşup kendisine fikirler vermesini seviyordu. Çocukların ciddiye alınması gerektiğine inanıyordu. Ona:

– Çünkü bu kez aradığım kahramanın hayali olmasını istemiyorum.

– Nasıl yani gerçek bir kahraman mı istiyorsunuz?

– Evet, yavrum.

Küçük kız saçlarını kaşıyarak düşünmeye başladı. Sonra:

– Eee bize anlattığınız Hezarfen'i yazın dedeciğim.

Adam kızın başından öperek:

– Yavrum Hezarfen zaten var. Ben henüz keşfedilmemiş bir hikâye yazmak istiyorum. Anlıyor musun?

– Peki, nasıl bir hikâye?

– Hezarfen'den ilham olan bir çocuğun hikâyesi olsun istiyorum, dedi.

Küçük kız düşünmeye başladı. Sonra masanın üzerindeki fotoğrafların, dosyaların, açık duran internetin hep aynı kapıya çıktığını fark etti. Hepsinde de uçurtmalar vardı. Dedem ne yapmak istiyor olabilir diye düşünürken:

– Peki, bu uçurtmaların hikâyenizle ilgisi mi var? diye sordu.

İhtiyar adam biliyordu ki, torunu tüm sorularının cevabını almadan bu odadan ayrılmazdı. Hem kendisi de baya sıkılmıştı. Küçük kız ona iyi gelmişti. Onunla dertleşir gibi anlattı:

– Tüm bunlar uçurtma festivaline ait kızım. Her yıl bir ülkede yapılıyor. Değişik ülkelerden çocuklar önce okullarında seçmelere katılıyor. İlk yirmiye giren çocukların hikâyeleri ve uçurtmaları arşive ekleniyor. İlk üçte olanlarda uluslararası uçurtma festivali için yola çıkıyor. O yıl hangi ülkede yapılacaksa oraya getiriliyor. Yirmi gün boyunca o ülkede sayısız çocuk kendi ülkesini temsil etmek için vakit geçiriyor. Hem gezi yapmış hem farklı kültürlerden arkadaşlar edinmiş oluyor. Anlıyor musun?

Sevinç içinde kız çığlık atarak:

– Peki, böyle bir yarışmanın ödülü nedir dedeciğim?

– Her yıl değişiyor. Bir ekip her seneki ödülü belirliyor. Ödüller törende açılıyor. Çocuklar için sürpriz olması için gizli tutuluyor.

– Peki, bu yılda uçurtma festivali yapılacak mı?

– Evet, seçmeler başlamak üzere kızım.

– Peki, sen niçin ilgileniyorsun bu yarışma ile? Yoksa bizlerin mi katılmasını istiyorsun?

Yaşlı adam gülmeye başladı. Daha sonra yanıtladı onu:

– Senin için henüz iki yıl var güzel kızım.

– Neden iki yıl?

– Çünkü dokuz yaşından küçük çocuklar katılamıyor.